YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (neljäs jaosto)

12 päivänä lokakuuta 2000 *

Asiassa T-123/99,

JT's Corporation Ltd, kotipaikka Bromley (Yhdistynyt kuningaskunta), edustajanaan solicitor M. Cornwell-Kelly, prosessiosoite Luxemburgissa c/o asianajotoimisto Wilson Associates, 3 boulevard Royal,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellisen yksikön virkamiehet U. Wölker ja X. Lewis, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies C. Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana,

jossa kantaja vaatii ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan 11.3.1999 tehdyn komission päätöksen, jolla on kieltäydytty antamasta kantajalle tietoja tietyistä asiakirjoista,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja V. Tiili sekä tuomarit R. M. Moura Ramos ja P. Mengozzi,

kirjaaja: johtava hallintovirkamies B. Pastor,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 29.3.2000 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Jäsenvaltiot sisällyttivät Euroopan unionista tehdyn sopimuksen päätösasiakirjaan julistuksen (N:o 17) oikeudesta saada tietoja (jäljempänä julistus N:o 17); julistus on sisällöltään seuraavanlainen:

"Konferenssi katsoo, että päätöksentekomenettelyn avoimuus vahvistaa toimielinten kansanvaltaisuutta sekä yleisön luottamusta hallintoa kohtaan. Tämän vuoksi konferenssi suosittelee, että komissio toimittaa neuvostolle viimeistään vuonna 1993 kertomuksen toimenpiteistä, joiden tarkoituksena on parantaa yleisön mahdollisuuksia saada toimielinten hallussa olevia tietoja."

2 Neuvosto ja komissio hyväksyivät 6.12.1993 tiedonsaantioikeutta neuvoston ja komission asiakirjoista koskevat käytännesäännöt (EYVL L 340, s. 41; jäljempänä käytännesäännöt), joilla vahvistetaan ne periaatteet, jotka koskevat oikeutta saada tietoja niiden hallussa olevista asiakirjoista.

3 Komissio on omalta osaltaan toteuttanut käytännesäännöt tekemällä 8.2.1994 päätöksen 94/90/EHTY, EY, Euratom yleisön oikeudesta saada tietoja komission asiakirjoista (EYVL L 46, s. 58).

4 Käytännesäännöissä esitetään seuraava pääperiaate:

"Yleisöllä on oltava mahdollisuus saada mahdollisimman laajalti tietoja komission ja neuvoston hallussa olevista asiakirjoista."

5 Käytännesäännöissä olevan otsikon "Ensipyyntöjen käsittely" alla olevassa kolmannessa kappaleessa todetaan seuraavaa (jäljempänä laatijasääntö):

"Jos toimielimen hallussa olevan asiakirjan tekijä on luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, jäsenvaltio, muu yhteisöjen toimielin tai laitos taikka muu kansallinen tai kansainvälinen toimielin, on pyyntö esitettävä suoraan tekijälle."

6 Seikat, joihin toimielin voi vedota perusteena tiedonsaantipyynnön hylkäämiselle, luetellaan käytännesääntöjen otsikon "Poikkeukset" alla seuraavasti:

"Toimielimien on kieltäydyttävä sellaisten asiakirjojen luovuttamisesta, joiden paljastuminen voi vaikeuttaa:

— julkisen edun turvaamista (yleistä turvallisuutta, kansainvälisiä suhteita, vakaata rahan arvoa, asian käsittelyä tuomioistuimessa, tarkastusta tai tutkintaa),

— — .

Toimielimet voivat kieltäytyä asiakirjojen luovuttamisesta myös toimielimen päätöksentekomenettelyn luottamuksellisuuden turvaamiseksi."

7 Komissio julkaisi 4.3.1994 asiakirjajulkisuuden parantamisesta tiedonannon 94/C 67/03 (EYVL C 67, s. 5), jossa täsmennetään päätöksen 94/90/EHTY, EY, Euratom soveltamisedellytykset. Tämän tiedonannon mukaan "jokainen voi — — pyytää saada tietoja mistä tahansa komission asiakirjasta, jota ei ole julkaistu, valmisteluasiakirjat ja muu selvitysaineisto mukaan lukien". Käytännesäännöissä määrätyistä poikkeuksista tiedonannossa todetaan, että "komissio voi katsoa, että on kieltäydyttävä sellaisen asiakirjan luovuttamisesta, jonka paljastaminen saattaisi haitata yleistä ja yksityistä etua taikka toimielimen asianmukaista toimintaa — — ". Tältä osin tiedonannossa korostetaan, että "poikkeuksia ei milloinkaan sovelleta automaattisesti, vaan jokainen asiakirjaa koskeva tiedonsaantipyyntö arvioidaan tapauskohtaisesti".

8 Jäsenvaltioiden hallintoviranomaisten keskinäisestä avunannosta sekä jäsenvaltioiden ja komission yhteistyöstä tulli- ja maatalousasioita koskevan lainsäädännön oikean soveltamisen varmistamiseksi 19 päivänä toukokuuta 1981 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1468/81 (EYVL L 144, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 30.3.1987 annetulla neuvoston asetuksella N:o 945/87 (EYVL L 90, s. 3), 15 b artiklassa säädetään seuraavaa:

"Täyttääkseen tämän asetuksen tavoitteet komissio voi 15 a artiklassa säädetyin edellytyksin lähettää kolmansiin maihin yhteisön valtuuskuntia hallintoyhteistyötä ja tutkintaa varten sovittamalla yhteen ja toimimalla läheisessä yhteistyössä jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten kanssa.

— — "

9 Saman asetuksen 15 c artiklassa säädetään seuraavaa:

"Edellä 15 b artiklassa tarkoitettujen yhteisön valtuuskuntien tekemät havainnot ja saamat tiedot, erityisesti kyseessä olevien kolmansien maiden toimivaltaisten viranomaisten toimittamina asiakirjoina, käsitellään 19 artiklan mukaisesti.

Käytettäessä näitä asiakirjoja tulli- ja maatalouslainsäädännön rikkomisen vuoksi vireille pannuissa oikeudenkäynneissä tai oikeudellisissa menettelyissä komissio toimittaa saadut alkuperäisasiakirjat tai niiden oikeiksi todistetut jäljennökset jäsenvaltioiden toimivaltaisille viranomaisille niiden pyynnöstä."

10 Asetuksen N:o 1468/81 19 artiklan sanamuoto on seuraava:

"1. Kaikki tämän asetuksen mukaisesti missä tahansa muodossa toimitetut tiedot ovat luottamuksellisia. Ne kuuluvat salassapitovelvollisuuden piiriin, ja niille kuuluu tiedot saaneen jäsenvaltion kansallisen lainsäädännön vastaavanlainen tietoja koskeva suoja sekä yhteisön toimielimiin sovellettavien vastaavien säännösten mukainen suoja.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuja tietoja ei saa etenkään toimittaa muille kuin niille henkilöille jäsenvaltioissa tai yhteisön toimielimissä, joiden on tehtäviensä vuoksi saatava nämä tiedot. Niitä ei myöskään saa käyttää muihin kuin tässä asetuksessa säädettyihin tarkoituksiin, ellei tiedot toimittanut viranomainen ole siihen nimenomaan suostunut, ja jos tiedot vastaanottavan viranomaisen jäsenvaltion voimassa olevat säännökset eivät estä tällaista tietojen toimittamista tai niiden käyttämistä.

2. Mitä 1 kohdassa säädetään, ei estä tämän asetuksen mukaisesti saatujen tietojen käyttämistä tulli- ja maatalouslainsäädännön rikkomisen vuoksi vireille pannuissa oikeudenkäynneissä tai oikeudellisissa menettelyissä.

Tiedot toimittaneen jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle on ilmoitettava tietojen käyttämisestä tähän tarkoitukseen viipymättä."

11 Asetus N:o 1468/81 kumottiin ja korvattiin jäsenvaltioiden hallintoviranomaisten keskinäisestä avunannosta sekä jäsenvaltioiden hallintoviranomaisten ja komission yhteistyöstä tulli- ja maatalousasioita koskevan lainsäädännön

moitteettoman soveltamisen varmistamiseksi 13 päivänä maaliskuuta 1997 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 515/97 (EYVL L 82, s. 1), jota sovelletaan 13.3.1998 alkaen.

Asian taustalla olevat tosiseikat

12 Kantaja on muun muassa Bangladeshista peräisin olevien tekstiilien maahantuoja. Sille osoitettiin vuosina 1997 ja 1998 useita maksukehotuksia, jotka koskivat yhteensä 661 133,89 Englannin punnan (GBP) suuruisia jälkitullauksessa vahvistettuja tuontitulleja. Nämä maksukehotukset koskivat yhteisen tullitariffin 61 luvun mukaisten tavaroiden tuontia vuosina 1994, 1995 ja 1996.

13 Kyseisten tavaroiden maahantuonti oli alun perin vapautettu tulleista sillä edellytyksellä, että niistä on esitetty yleisen tullietuusjärjestelmän (GSP) mukaiset alkuperätodistukset (jäljempänä GSP:n A-lomakkeet), jotka osoittivat tuotteiden olevan peräisin Bangladeshista. Bangladeshin hallitus totesi myöhemmin näiden GSP:n A-lomakkeiden olevan mitättömiä.

14 Kantaja riitautti jälkitullauksessa vahvistettuja tulleja koskevat maksukehotukset asianomaisessa Yhdistyneen kuningaskunnan tuomioistuimessa. Koska kantaja oletti, että GSP:n A-lomakkeiden mitätöinnin syyt selviäisivät tietyistä komission hallussa olevista asiakirjoista, se pyysi 20.11.1998 päivätyllä kirjeellään komissiota antamaan sille tietoja näistä asiakirjoista, joita ovat

— vuosina 1993—1996 Bangladeshista laaditut Euroopan unionin tarkastuskertomukset liitteineen (ryhmä 1)

— Bangladeshin hallituksen vastaukset (ryhmä 2)

— komission päätökset tarkastuskertomuksista (ryhmä 3)

— komission ja Bangladeshin hallituksen käymä kirjeenvaihto GSP:n A-lomakkeiden mitätöimisestä (ryhmä 4)

— komission laatimat tai saamat kertomukset tai muistiot Bangladeshista vuosina 1991—1996 tuotuihin tekstiilituotteisiin sovelletun yleisen tullietuusjärjestelmän toiminnasta (ryhmä 5).

15 Komissio kieltäytyi 15.12.1998 päivätyllä kirjeellään antamasta tietoja edellä mainituista asiakirjoista. Tämän jälkeen kantaja uudisti pyyntönsä 7.1.1999 päivätyllä kirjeellään. Komissio ilmoitti 18.2.1999 päivätyllä kirjeellään kantajalle, että se käsittelisi uudistetun pyynnön mitä pikimmin ja että se tekisi myöhemmin päätöksen. Komissio lopulta hylkäsi uudistetun pyynnön 11.3.1999 päivätyllä kirjeellään (jäljempänä päätös tai riidanalainen päätös) seuraavin sanoin:

" — — Ensimmäisestä asiakirjaryhmästä ja osasta neljättä ryhmää (tarkastuskertomukset liitteineen sekä komission Bangladeshin hallituksen kanssa käymä kirjeenvaihto GSP:n A-lomakkeiden mitätöimisestä) on todettava seuraavaa: Näihin kertomuksiin sovelletaan julkisen edun turvaamista koskevaa poikkeusta sillä perusteella, että ne liittyvät komission tarkastus- ja tutkintatoimiin. Tästä asiakirjajulkisuutta koskevasta poikkeuksesta määrätään nimenomaisesti komission 8.2.1994 hyväksymissä käytännesäännöissä, jotka koskevat yleisön oikeutta saada tietoja komission ja neuvoston asiakirjoista. Komissiolle on tär-

keää voida suorittaa nämä tutkimukset, joiden tarkoituksena on tarkastaa todistusten oikeellisuus ja lainmukaisuus siten, että menettelyjen luottamuksellisuus turvataan. Lisäksi tullilainsäädännön noudattamisen varmistamiseksi on tarpeen, että komissio, asianomaiset jäsenvaltiot — jotka ovat osallistuneet tarkastukseen — ja Bangladeshin hallitus toimivat vilpittömässä yhteistyössä ja keskinäisen luottamuksen vallitessa.

Komissio on lisäksi suorittanut tutkimuksensa Bangladeshissa asetuksen N:o 1468/81 mukaisesti — — . Kyseisen asetuksen, sellaisena kuin se on muutettuna, 15 b artiklan nojalla komissio voi lähettää kolmansiin maihin yhteisön valtuuskuntia hallintoyhteistyötä ja tutkintaa varten sovittamalla yhteen ja toimimalla läheisessä yhteistyössä jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten kanssa. Näiden yhteisön valtuuskuntien tekemät havainnot ja saamat tiedot on käsiteltävä asetuksen 19 artiklan mukaisesti. Kyseisessä artiklassa vahvistetaan tiukat säännöt keskinäistä avunantoa koskevien säännösten perusteella käytettävien ja vaihdettavien tietojen luottamuksellisuudesta. Tämän artiklan mukaan komissio tai jäsenvaltioiden viranomaiset eivät saa toimittaa tarkastusten yhteydessä saamiaan tietoja muille kuin niille henkilöille jäsenvaltioissa tai yhteisön toimielimissä, joiden on tehtäviensä vuoksi saatava nämä tiedot tai käytettävä niitä.

Edellä mainituissa käytännesäännöissä todetaan toisesta asiakirjaryhmästä ja osasta neljättä ryhmää (Bangladeshin hallituksen vastaukset sen viranomaisista laadittuun kertomukseen ja kyseisen hallituksen komissiolle osoittamat kirjeet GSP:n A-lomakkeiden mitätöimisestä), että 'jos toimielimen hallussa olevan asiakirjan tekijä on luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö, jäsenvaltio, muu yhteisöjen toimielin tai laitos taikka muu kansallinen tai kansainvälinen toimielin, on pyyntö esitettävä suoraan tekijälle'. Koska nämä kirjeet eivät ole komission asiakirjoja, kehotan Teitä ottamaan suoraan yhteyttä niihin viranomaisiin, joilta ne ovat peräisin.

Kolmannesta asiakirjaryhmästä (komission tarkastuskertomuksia koskevat päätökset) voin ilmoittaa, että koska mainitsemistanne tarkastus-

kertomuksista ei ole tehty yhtään 'komission päätöstä', tällaisia asiakirjoja ei ole olemassa.

Viidennestä asiakirjaryhmästä (komission laatimat tai saamat kertomukset tai muistiot Bangladeshista vuosina 1991—1996 tuotuja tekstiilituotteita koskevan yleisen tullietuusjärjestelmän soveltamisesta ja hallinnoimisesta) on todettava, että hakemuksenne kattaa niin monia asiakirjoja, että on täysin mahdotonta tutkia niin suurta määrää muiden pääosastojen sekä UCLAFin arkistoja tuolta ajalta (asiasta käyty laaja kirjeenvaihto kertomuksineen ja liitteineen käsittää tuhansia sivuja). Kehottaisin Teitä tämän vuoksi täsmentämään pyyntöänne — — ."

Oikeudenkäynti ja asianosaisten vaatimukset

16 Kantaja nosti tämän kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 21.5.1999 jättämällään kannekirjelmällä.

17 Kirjallinen käsittely päättyi 15.10.1999.

18 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (neljäs jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn ja pyysi toteuttamillaan prosessinjohtotoimenpiteillä asianosaisia vastaamaan tiettyihin kirjallisiin kysymyksiin ja esittämään tiettyjä asiakirjoja. Asianosaiset noudattivat näitä pyyntöjä.

19 Asianosaisten lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin suullisiin kysymyksiin kuultiin 29.3.2000 pidetyssä istunnossa.

20 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen päätöksen

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

21 Vastaaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— jättää kanteen tutkimatta tai toissijaisesti hylkää sen perusteettomana siltä osin kuin vastaajan väitetään kieltäytyneen antamasta tietoja ryhmän 5 asiakirjoista

— jättää kanteen tutkimatta tai toissijaisesti hylkää sen perusteettomana, koska kantajalla ei ole oikeussuojaintressiä siltä osin kuin kanne koskee sitä, ettei se ole saanut tietoja marras-joulukuun 1996 tarkastuskertomuksesta

— hylkää kanteen muilta osin perusteettomana

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Tutkittavaksi ottaminen

Kanteen tutkittavaksi ottaminen siltä osin kuin se koskee komission laatimia tai saamia kertomuksia tai muistioita Bangladeshista vuosina 1991—1996 tuotuihin tekstiilituotteisiin sovelletun yleisen tullietuusjärjestelmän toiminnasta

22 Vastaaja selittää, ettei se ole kieltäytynyt antamasta tietoja ryhmän 5 asiakirjoista, vaan ainoastaan kehottanut kantajaa täsmentämään pyyntöään, minkä tämä on sittemmin jättänyt tekemättä.

23 Vastaaja katsoo, ettei se ole tehnyt päätöstä kyseisestä asiakirjaryhmästä. Tämän vuoksi kumoamiskanne on jätettävä osittain tutkimatta.

24 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, että kantajan erityisesti ryhmän 5 asiakirjoja koskeva tiedonsaantipyyntö on alun perin hylätty komission päätöksellä. Tältä osin on huomattava, että päätöksen 94/90/EHTY, EY, Euratom 2 artiklan 4 kohdan mukaan "vastaamatta jättäminen muutoshakemuksen esittämistä seuraavan kuukauden kuluessa vastaa hylkäyspäätöstä". Komissio ei ole esillä olevassa asiassa vastannut uudistettuun pyyntöön kuukauden määräajassa pyynnön vastaanottamisesta. Asiakirja-aineistosta ilmenee, että komissio, joka on saanut kantajan uudistaman pyynnön 18.1.1999, on ainoastaan ilmoittanut kantajalle 18.2.1999 päivätyllä kirjeellään käsittelevänsä pyynnön mahdollisimman nopeasti ja toimittavansa vastauksensa myöhemmin. Näin ollen komis-

sion hylkäyspäätös oli olemassa silloin, kun uudistetun pyynnön saapumisesta komissiolle alkanut kuukauden määräaika päättyi. On kuitenkin katsottava, että 11.3.1999 päivätty kirje korvasi tämän implisiittisen hylkäyspäätöksen ja että se sisältää kyseiseen päätökseen nähden uuden seikan eli sen, että aikaisempi päätös evätä kantajalta oikeus saada tietoja ryhmän 5 asiakirjoista on korvattu kehotuksella täsmentää näitä asiakirjoja koskevaa tiedonsaantipyyntöä.

25 Tämän jälkeen on todettava, että kehottaessaan kantajaa täsmentämään pyyntöään kyseisten asiakirjojen suuren lukumäärän vuoksi komissio on nimenomaisesti jättänyt avoimeksi tiedonsaantipyynnön kyseisen osan tutkimisen, eikä selvästikään ole sulkenut pois mahdollisuutta antaa tietoja joistakin näistä asiakirjoista (ks. vastaavasti asia C-64/93, Donatab ym. v. komissio, määräys 28.6.1993, Kok. 1993, s. I-3595, 13 ja 14 kohta ja asia T-182/98, UPS Europe v. komissio, määräys 30.9.1999, Kok. 1999, s. II-2857, 39—45 kohta). Komissio ei siten ole ottanut lopullista kantaa siihen, antaako se tietoja tästä asiakirjaryhmästä.

26 Tästä seuraa, että kanne on jätettävä tutkimatta siltä osin kuin se koskee ryhmän 5 asiakirjoja.

Kanteen tutkittavaksi ottaminen siltä osin kuin se koskee marras-joulukuun 1996 tarkastuskertomusta

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

27 Vastaaja huomauttaa, että kantajalla on jo kyseinen ryhmän 1 asiakirja, joka on myös kannekirjelmän liitteenä 5. Yhdistyneen kuningaskunnan tulliviranomaiset ovat antaneet tämän asiakirjan tiedoksi kantajalle 22.7.1998 poistettuaan siitä

tiettyjä tietoja. Vastaaja korostaa tältä osin, että kantaja ei ole yhdessäkään kirjeessään täsmentänyt haluavansa tutustua Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaisten poistamiin tietoihin.

28 Vastaaja katsoo, ettei kantajalla ole intressiä saada tietoja kyseisestä asiakirjasta.

29 Kantaja selittää saaneensa otteen kyseisestä tarkastuskertomuksesta ja jäljennöksiä komission ja Bangladeshin hallituksen välisiin neuvotteluihin liittyvästä kirjeenvaihdosta, mutta tietyt tiedot, kuten kertomuksen liitteessä 1 olevat "bengalilaisten yhtiöiden ilmoitukset", on poistettu. Myöskään tarkastuksessa hankittuja ja kertomukseen liitettyjä selontekoja, muistioita, ilmoituksia, laskuja sekä kirjeenvaihtoa ei ole annettu sille tiedoksi. Kantaja huomauttaa lisäksi saaneensa otteen kyseisestä tarkastuskertomuksesta 11.5.1999 eli riidanalaisen päätöksen tekemisen jälkeen.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

30 On todettava, että kantaja ei ole saanut oikeutta tutustua marras-joulukuun 1996 tarkastuskertomukseen kokonaisuudessaan. Se, että kantaja sai tutustua osaan yhdestä sen pyynnössä tarkoitetusta asiakirjasta, ei estä sitä vaatimasta tietoja tämän asiakirjan muista osista ja niistä asiakirjoista, joihin sille ei ole vielä annettu tilaisuutta tutustua (asia T-92/98, Interporc v. komissio, tuomio 7.12.1999, Kok. 1999, s. II-3521, 46 kohta). Näin ollen toisin kuin vastaaja väittää, kantajalla on intressi siihen, että päätös evätä siltä oikeus saada tietoja marras-joulukuun 1996 tarkastuskertomuksesta kumottaisiin.

Pääasia

31 Kantaja vetoaa kanteensa tueksi lähinnä kahteen kanneperusteeseen, joista toinen koskee päätöksen 94/90/EHTY, EY, Euratom ja asetuksen N:o 1468/81 rikkomista ja toinen EY:n perustamissopimuksen 190 artiklan (josta on tullut EY 253 artikla) rikkomista.

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee päätöksen 94/90/EHTY, EY, Euratom ja asetuksen N:o 1468/81 rikkomista

32 Tätä kanneperustetta on tutkittava niiden eri asiakirjojen valossa, joita tiedonsaantipyyntö koskee.

Tarkastuskertomukset ja komission Bangladeshin hallitukselle osoittamat kirjeet

— Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

33 Kantaja huomauttaa, että asiakirjajulkisuutta koskevia poikkeuksia on tulkittava suppeasti, jotta pääperiaate, jonka mukaan yleisölle annetaan mahdollisuus saada mahdollisimman laajalti tietoja komission hallussa olevista asiakirjoista, ei menettäisi merkitystään. Kantaja toteaa vielä, että komission on tutkittava kunkin siltä pyydetyn asiakirjan osalta, voiko sen julkistaminen olla jonkin suojatun intressin vastaista.

34 Kantajan mukaan mikään esillä olevassa asiassa ei anna aihetta katsoa, että pyydettyjen tietojen toimittaminen voisi haitata tarkastus- ja tutkintatoimia, varsinkin kun kyseiset toimet on saatu päätökseen. Myöskään se, että kyseiset asiakirjat on laadittu komission, jäsenvaltioiden ja kolmannen maan hallituksen välisessä yhteistyössä, ei muuta niihin sisältyvien tietojen luonnetta. Kantajan mukaan nämä tiedot koskevat pelkästään tosiseikkoja, jotka vaikuttavat siihen, myönnetäänkö sellaisten tavaroiden tulleista helpotuksia, joiden oli alun perin todistettu voivan antaa oikeuden tällaiseen helpotukseen. Kantaja katsoo, että kyseiset tiedot eivät ole sinänsä luottamuksellisia tai arkaluonteisia. Ne eivät koske esimerkiksi diplomaattisia tai yleispoliittisia tai kaupallisia kysymyksiä.

35 Kantaja huomauttaa niin ikään, että asetuksen N:o 1468/81 19 artiklan 2 kohdan mukaan kyseisen asetuksen mukaisesti saatujen tietojen käyttämistä ei voida estää tullilainsäädännön rikkomisen vuoksi vireille pannuissa oikeudenkäynneissä tai oikeudellisissa menettelyissä. Kantaja korostaa, että komissiolta pyydettyjä tietoja on tarkoitus käyttää juuri oikeudenkäynnissä. Tämän vuoksi on asetuksen N:o 1468/81 19 artiklan 2 kohdan vastaista vedota näiden tietojen luottamuksellisuuteen, kuten komissio tekee.

36 Tiedonsaantioikeuden epääminen esillä olevassa asiassa loukkaa kantajan mielestä myös puolustautumisoikeuksia. Tietoja, joita se pyysi saada, on käytetty perusteina jälkitullauksessa vahvistettujen tullien maksukehotuksille, eikä kantaja ole voinut puolustautua tehokkaasti komission kieltäydyttyä antamasta näitä tietoja. Tältä osin kantaja lisää, että Yhdistyneessä kuningaskunnassa jälkitullauksessa vahvistettujen tullien maksukehotuksen riitauttavan henkilön on näytettävä toteen, ettei näitä tulleja ole maksettava. Kantaja toteaa lisäksi, että tullien maksamista koskevaa asiaa käsittelevällä kansallisella tuomioistuimella ei ole toimivaltaa määrätä komissiota esittämään asiakirjoja.

37 Vastaaja huomauttaa ensinnäkin, että kansallinen tuomioistuin voi määrätä komission antamaan sille tiedoksi erityisiä asiakirjoja, kunhan tämä tiedoksianto ei estä yhteisöjen toimintaa ja riippumattomuutta, jolloin toimielimen kieltäytyminen voi olla perusteltua. Tämän vuoksi kansallinen tuomioistuin, jossa kantaja on riitauttanut siltä vaaditut tullit, voi pyytää komissiota toimittamaan sille asiakirjoja, mikäli niiden tiedoksiantamiseen ei sovelleta edellä mainittua poikkeusta.

38 Vastaaja selittää tämän jälkeen, että kyseiset asiakirjat on laadittu asetuksen N:o 1468/81 mukaisesti suoritettujen tutkimusten yhteydessä. Ne kuuluvat siten tarkastus- ja tutkintatoimia koskevaan asiakirjaryhmään, joita koskee julkisen edun turvaamiseen perustuva pakottava poikkeus. Vastaaja toteaa tältä osin, että yhteisön tullilainsäädännön noudattamisen varmistaminen edellyttää välttämättä komission, jäsenvaltioiden ja Bangladeshin hallituksen keskinäistä luottamusta. Heinäkuusta 1996 alkaen suoritetuilla tutkimuksilla on pyritty selvittämään, olivatko Bangladeshin viranomaiset antaneet voimassa olevan lainsäädännön mukaisia alkuperätodistuksia. Tällaisessa yhteydessä on välttämätöntä toimia hyvässä yhteistyössä. Näin on sitäkin suuremmalla syyllä, kun yhteisö on pitänyt Bangladeshissa suoritettavia tutkimuksia vaarallisina vuodesta 1995 toukokuuhun 1996.

39 Vastaaja pitää kantajan tulkintaa asetuksesta N:o 1468/81 vääränä ja huomauttaa, että asetuksessa vahvistetaan tutkimusten aikana saatujen tietojen luottamuksellisuutta koskeva periaate. Vastaaja myöntää, että tästä periaatteesta on säädetty oikeudenkäyntien osalta poikkeus, mutta väittää, että kyseinen poikkeus ainoastaan vapauttaa jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset tai komission ankarasta velvollisuudesta kunnioittaa näiden tietojen luottamuksellisuutta silloin, kun viranomaiset tarvitsevat niitä oikeudenkäynneissä. Asianomaiset oikeussubjektit eivät voi tämän poikkeuksen nojalla vaatia oikeutta saada näitä tietoja pelkästään vireillä olevan oikeudenkäynnin perusteella. Kyseistä oikeutta ei voida antaa näille oikeussubjekteille, ja sitä voidaan käyttää ainoastaan kansallisissa menettelysäännöksissä määritellyllä tavalla silloin, kun toimivaltaiset viranomaiset käyttävät näitä tietoja oikeudenkäynnissä.

40 Vastaaja toteaa lisäksi, että sen tutkimus niistä olosuhteista, joissa Bangladeshin viranomaiset antoivat alkuperätodistuksia, ei ole vielä päättynyt. Ja vaikka se olisikin päättynyt, komissio olisi silti voinut laillisesti kieltäytyä antamasta pyydettyä oikeutta tutustua asiakirjoihin.

41 Vastaaja täsmentää vielä, että kansallinen hallintoviranomainen, joka on asianosaisena brittiläisessä tuomioistuimessa, voi toimittaa asianomaiset asiakirjat kantajalle asetuksen N:o 1468/81 19 artiklan 2 kohdan nojalla. Se, onko tällä kansallisella viranomaisella velvollisuus antaa ne tiedoksi, on ratkaistava kansallisen oikeuden perusteella. Kantajan puolustautumisoikeuksien mahdollinen loukkaaminen kansallisen oikeudenkäyntimenettelyn aikana ei missään tapauksessa ole sellainen seikka, jonka perusteella kantaja voisi saada päätöksen 94/90/EHTY, EY, Euratom nojalla muita pyynnön esittäjiä laajempia oikeuksia.

42 Kantaja viittaa vastauskirjelmässään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-14/98, Hautala vastaan neuvosto, 19.7.1999 antamaan tuomioon (Kok. 1999, s. II-2489), jossa katsottiin, että pyyntöä käsittelevällä toimielimellä on velvollisuus tutkia, onko pyynnön esittäjälle mahdollista antaa tilaisuus tutustua niihin asiakirjan osiin, joita poikkeukset eivät kata, ja että julkinen etu voidaan tarvittaessa turvata asianmukaisesti myös siten, että tutkimuksen jälkeen asiakirjasta poistetaan ne osat, jotka voivat loukata tätä etua (vastauskirjelmän 17 ja 18 kohta).

43 Vastaaja väittää, että kantajan viittaus edellä mainitussa asiassa Hautala vastaan neuvosto annettuun tuomioon on uusi peruste ja jätettävä siten tutkimatta ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdan mukaisesti. Toisaalta tämä peruste, jonka kantaja katsoo liittyvän suhteellisuusperiaatteen loukkaamiseen, on vastaajan mielestä joka tapauksessa perusteeton.

— Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

44 Aluksi on todettava, että vastaajan väitettä siitä, että viittaus edellä mainitussa asiassa Hautala vastaan neuvosto annettuun tuomioon olisi uusi peruste ja jätettävä siten tutkimatta, ei voida hyväksyä. Kyseisessä tuomiossa ainoastaan selvennetään asiakirjajulkisuuden sisältöä, sellaisena kuin siitä on määrätty käytännesäännöissä, ja täsmennetään, että poikkeuksia siihen on tulkittava tiedonsaantioikeutta koskevan periaatteen ja suhteellisuusperiaatteen valossa ja että tästä syystä toimielimellä on velvollisuus tutkia, onko pyynnön esittäjälle mahdollista antaa osittainen tiedonsaantioikeus eli mahdollisuus tutustua niihin tietoihin, joita poikkeukset eivät kata (em. asia Hautala v. neuvosto, tuomion 87 kohta). Näin ollen kantajan vastauskirjelmässään esittämä viittaus kyseiseen tuomioon sisältyy jo kannekirjelmässä esitettyyn perusteeseen, jonka mukaan komissio on rikkonut päätöstä 94/90/EHTY, EY, Euratom, jonka liitteenä käytännesäännöt ovat.

45 Vastaaja väitti suullisessa käsittelyssä esitettyyn kysymykseen vastatessaan, että sillä on tiedonsaantipyyntöjä käsitellessään tapana tutkia mahdollisuutta antaa oikeus osittaiseen tiedonsaantiin. Tästä seuraa, että vastaaja ei kiistä mitenkään edellä mainitussa asiassa Hautala vastaan neuvosto annetussa tuomiossa esiin tuotujen periaatteiden merkitystä.

46 Riidanalaisessa päätöksessä ei kuitenkaan ole minkäänlaisia viitteitä tällaisesta tutkimuksesta. Päätöksen perusteluista (ks. edellä 15 kohta) ilmenee sitä vastoin, että komissio on esittänyt perustelut asiakirjaryhmittäin eikä kyseisten asiakirjojen sisältämien konkreettisten tietojen mukaan. Komissio on itse asiassa ainoastaan selittänyt, että tarkastuskertomuksiin "sovelletaan julkisen edun turvaamista koskevaa poikkeusta sillä perusteella, että ne liittyvät [sen] tarkastus- tai tutkintatoimiin", ja täsmentänyt ainoastaan, että sille on "tärkeää voida suorittaa nämä tutkimukset, joiden tarkoituksena on tarkastaa todistusten oikeellisuus ja lainmukaisuus kuitenkin siten, että menettelyjen luottamuksellisuus turvataan", ja että "tullilainsäädännön noudattamisen varmistamiseksi on tarpeen — — [toimia] vilpittömässä yhteistyössä ja keskinäisen luottamuksen

vallitessa". Näillä sanoillaan komissio antaa ymmärtää, ettei se ole konkreettisesti arvioinut, soveltuuko julkisen edun turvaamista koskeva poikkeus todellisuudessa kaikkiin kyseisiin asiakirjoihin sisältyviin tietoihin.

47 Komission väitteen osoittaa vääräksi myös marras-joulukuun 1996 tarkastuskertomuksen ote, jonka Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaiset toimittivat kantajalle ja jonka kantaja on liittänyt kannekirjelmäänsä. Kyseisestä otteesta ilmenee, että suuri osa sen sisältämästä tiedosta on kuvauksia ja tosiseikkoihin liittyviä toteamuksia, jotka eivät selvästikään haittaa tarkastus- ja tutkintatoimia eivätkä näin ollen vahingoita julkista etua (ks. asia T-188/98, Kuijer v. neuvosto, tuomio 6.4.2000, 57 kohta, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

48 Edellä esitetystä seuraa, että siltä osin kuin riidanalainen päätös koskee tarkastuskertomuksia (ryhmä 1) ja komission Bangladeshin hallitukselle osoittamia kirjeitä (ryhmä 4 osittain), siinä on selvästi sovellettu väärin päätöstä 94/90/EHTY, EY, Euratom, ja se on näin ollen kumottava (em. asia Hautala v. komissio, tuomion 87 ja 88 kohta).

49 Tätä johtopäätöstä ei muuta vastaajan väite, joka koskee kantajan ja Yhdistyneen kuningaskunnan viranomaisten välistä asiaa käsittelevän tuomioistuimen mahdollista toimivaltaa vaatia komissiota esittämään kyseiset asiakirjat (ks. edellä 37 kohta), eikä myöskään väite, jonka mukaan kansallisen oikeudenkäynnin asianosaisen tiedonsaantioikeuteen sovelletaan kansallista oikeutta (ks. edellä 41 kohta). Näillä väitteillä ei ole merkitystä esillä olevaa asiaa ratkaistaessa. Tiedonannosta 94/C 67/03 ilmenee, että jokainen voi milloin tahansa pyytää tietoja komission hallussa olevista asiakirjoista (ks. edellä 7 kohta). Kun tällainen pyyntö on esitetty, on sovellettava päätöksen 94/90/EHTY, EY, Euratom määräyksiä, ja komission on tutkittava pyyntö tähän päätökseen liitettyihin käytännesääntöihin sisältyvän pääperiaatteen valossa, jonka mukaan yleisöllä on oltava mahdollisuus saada mahdollisimman laajalti tietoja sen hallussa olevista asiakirjoista (ks. yhdistetyt asiat C-174/98 P ja C-189/98 P, Alankomaat ja Van der Wal v. komissio, tuomio 11.1.2000, Kok. 2000, s. I-1, 27—29 kohta ja em. asia Interporc v. komissio, tuomion 44 ja 45 kohta).

50 Komissio ei voi myöskään perustella asetuksen N:o 1468/81 tai asetuksen N:o 515/97 nojalla sitä, ettei se ole antanut kantajalle tietoja sen pyytämistä asiakirjoista. Näissä asetuksissa vahvistetaan tulliasioissa suoritettujen tutkimusten aikana saatujen tietojen luottamuksellisuutta koskeva periaate. Käytännesäännöissä, joiden teksti on päätöksen 94/90/EHTY, EY, Euratom liitteenä, vahvistetaan olennainen oikeus eli oikeus saada tietoja asiakirjoista. Kyseiset säännöt on annettu siinä tarkoituksessa, että yhteisöstä tulisi avoimempi, sillä päätöksentekomenettelyn avoimuus vahvistaa toimielinten kansanvaltaisuutta sekä yleisön luottamusta hallintoa kohtaan (julistus N:o 17). Asetusta N:o 1468/81, sikäli kuin sitä on sovellettava erityislakina (lex specialis), ei voida tulkita vastoin päätöstä 94/90/EHTY, EY, Euratom, jonka perustavanlaatuisena tarkoituksena on antaa kansalaisille mahdollisuus valvoa tehokkaammin julkisen vallan käytön lainmukaisuutta (em. asia Interporc v. komissio, tuomion 37—39 ja 43—47 kohta; asia T-188/97, Rothmans v. komissio, tuomio 19.7.1999, Kok. 1999, s. II-2463, 53 kohta ja asia T-309/97, Bavarian Lager v. komissio, tuomio 14.10.1999, Kok. 1999, s. II-3217, 36 ja 37 kohta). Asetuksen N:o 1468/81 19 artiklan 2 kohdassa ja asetuksen N:o 515/97 45 artiklan 3 kohdassa, jota sovelletaan 13.3.1998 alkaen, säädetään, että kyseisten tietojen luottamuksellisuus "ei estä tämän asetuksen mukaisesti saatujen tietojen käyttämistä tulli- ja maatalouslainsäädännön rikkomisen vuoksi vireille pannuissa oikeudenkäynneissä tai oikeudellisissa menettelyissä". Kuten kantaja on perustellusti korostanut, sen tiedonsaantipyyntö liittyy nimenomaan juuri oikeudenkäyntiin.

Bangladeshin hallituksen komissiolle osoittamat kirjeet

— Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

51 Kantaja väittää, että laatijasääntöä on tulkittava siten, että tiedonsaantipyyntö on osoitettava pyydettyjen asiakirjojen laatijoille ainoastaan silloin, kun komissiolla ei ole alkuperäisiä asiakirjoja tai niiden jäljennöksiä hallussaan. Se, että kantajan edellytettäisiin hankkivan asiakirjoja elimiltä, jotka eivät kuulu oikeu-

dellisen valvonnan piiriin, vaikka komissiolla on nämä asiakirjat hallussaan, merkitsisi päätöksen 94/90/EHTY, EY, Euratom sekä julistuksen N:o 17 kiertämistä. Tältä osin kantaja huomauttaa vielä, että päätöstä 94/90/EHTY, EY, Euratom on sovellettava siten, että Euroopan unionista tehdyn sopimuksen osapuolten selvä tahto toteutetaan. Jos laatijasääntöä ei sovellettaisi kantajan esittämällä tavalla, se olisi vastoin suhteellisuusperiaatetta, jonka mukaan toteutettujen toimenpiteiden on oltava tarpeen luottamuksensuojaa ja julkisen edun turvaamista koskevan tavoitteen saavuttamiseksi.

52 Vastaajan mukaan kantajan väite on ristiriidassa laatijasäännön selvän sanamuodon kanssa. Vastaaja katsoo, ettei se voisi mitenkään antaa tietoja kolmansien maiden hallitusten laatimista asiakirjoista pelkästään sillä perusteella, että sillä on nämä asiakirjat hallussaan. Kolmansien laatimien asiakirjojen julkistamista koskeva päätös kuuluu yksinomaan näille itselleen, koska ne voivat yksin päättää, haluavatko ne noudattaa avoimuuspolitiikkaa.

— Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

53 On huomattava, että komissio voi tiedonsaantipyyntöä käsitellessään soveltaa laatijasääntöä niin kauan kuin ei ole olemassa sellaista ylemmäntasoista oikeusperiaatetta, joka estäisi komissiota jättämästä käytännesääntöjen soveltamisalan ulkopuolelle asiakirjoja, joita se ei ole laatinut. Se, että päätöksessä 94/90/EHTY, EY, Euratom viitataan yleisiin poliittisiin julistuksiin, eli julistukseen N:o 17 ja useisiin Eurooppa-neuvoston kokouksissa tehtyihin päätelmiin, ei muuta tätä miltään osin, koska nämä julistukset eivät ole ylemmän oikeusperiaatteen tasoisia normeja (em. asia Interporc v. komissio, tuomion 66, 73 ja 74 kohta).

54 Edellä esitetystä seuraa, että komissio on toiminut oikein katsoessaan, että se ei ollut velvollinen antamaan tietoja Bangladeshin hallituksen sille osoittamista

asiakirjoista. Tämän vuoksi ensimmäinen kanneperuste on hylättävä siltä osin kuin se koskee kyseisen hallituksen komissiolle osoittamaa kirjeenvaihtoa.

Komission päätökset tarkastuskertomuksista

— Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

55 Kantaja ei hyväksy komission väitettä, jonka mukaan tarkastuskertomuksista ei olisi olemassa päätöksiä. Se huomauttaa muun muassa, että marras-joulukuun 1996 tarkastuskertomuksen jälkeen useat jäsenvaltiot ryhtyivät perimään jälkitullauksella maksettavia tulleja ja että tämän taustalla oli varmasti komission päätös, jossa tämä hyväksyi kertomuksen suositukset. Kantaja korostaa niin ikään, että marras-joulukuun 1996 tarkastuskertomuksen liitteen 5 sivulla 2 todetaan, että komission tiloissa on pidetty kolme komission virkamiesten ja jäsenvaltioiden edustajien välistä kokousta, joissa on keskusteltu kertomuksesta.

56 Vastaaja toteaa, että kantaja on määritellyt järjestelmällisesti pyydetyt asiakirjat komission "päätöksiksi". Tästä syystä komissio on katsonut pyynnön koskeneen EY:n perustamissopimuksen 189 artiklassa (josta on tullut EY 249 artikla) tarkoitettuja päätöksiä. Kuitenkaan yhtään tämänkaltaista päätöstä ei ole tehty tarkastuskertomusten osalta.

57 Kantaja huomauttaa vastauskirjelmässään, että komissio myöntää vastineessaan esittämillään väitteillä, että tällainen asiakirja on olemassa. Kantaja olettaa, että kysymys on komission marras-joulukuun 1996 tarkastuskertomuksesta tekemästä päätöksestä. Se toteaa, että jos komissio ei olisi tehnyt päätöstä, jäsenvaltiot eivät olisi vahvistaneet maksettavien tullien määrää jälkitullauksessa. Kantajan mukaan komission viitatessa kysymykseen siitä, onko asiassa kyse

perustamissopimuksen 189 artiklassa tarkoitetusta päätöksestä, se välttää perustelemasta sitä, miksi se on kieltäytynyt julkistamasta sen päätöksen sisältävää asiakirjaa, jossa jäsenvaltioita kehotetaan toteuttamaan tarvittavat toimenpiteet.

— Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

58 On todettava, että kantaja ei ole esittänyt asiaankuuluvia tai yhtäpitäviä todisteita, jotka tukisivat sen väitettä siitä, että on olemassa yksi tai useita tarkastuskertomuksista tehtyjä komission päätöksiä. Tältä osin on huomattava, että se, että komission virkamiehet ja jäsenvaltioiden edustajat ovat pitäneet kokouksia näistä kertomuksista ja että jäsenvaltioissa on vahvistettu maksettavia tulleja jälkitullauksessa, ei välttämättä merkitse sitä, että komission tarkastuskertomusten lopussa antamien suositusten lisäksi olisi olemassa komission päätös. Kantaja ei ole myöskään esittänyt todisteita osoittaakseen vääräksi sen komission väitteen, jonka mukaan jäsenvaltioiden viranomaiset voivat vahvistaa tai ovat velvollisia vahvistamaan tullien määrän jälkitullauksessa tarkastuskertomusten sisältämien suositusten perusteella ilman, että komission päätös olisi tarpeen tai edes mahdollinen.

59 Tästä seuraa, että ensimmäinen kanneperuste on hylättävä siltä osin kuin se koskee komission tarkastuskertomuksista tehdyiksi väitettyjä päätöksiä.

60 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että riidanalainen päätös on kumottava siltä osin kuin se koskee tarkastuskertomuksia ja komission Bangladeshin hallitukselle osoittamia kirjeitä ja että ensimmäinen kanneperuste on muilta osin hylättävä.

Toinen kanneperuste, joka koskee perustamissopimuksen 190 artiklan rikkomista

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

61 Kantaja väittää, että riidanalaista päätöstä ei ole perusteltu riittävästi. Komissio ei ole sen mielestä tutkinut kunkin pyydetyn asiakirjan osalta, voiko julkistaminen todellisuudessa olla vastoin jotakin suojatuista intresseistä.

62 Vastaaja väittää, että riidanalaisen päätöksen perustelut ovat tyhjentävät. Tarkastuskertomuksista ja komission Bangladeshin hallitukselle osoittamista kirjeistä se toteaa, että päätöksessä mainitaan selvästi, että nämä asiakirjat liittyvät tarkastusta ja tutkintaa koskevaan ryhmään ja että niihin sovelletaan tästä syystä julkista etua koskevaa poikkeusta. Lisäksi päätöksessä selitetään ne syyt, joiden vuoksi näiden asiakirjojen tiedoksianto yleisölle saattaisi olla julkisen edun vastaista. Vastaaja korostaa, ettei se ole pelkästään päätellyt asiakirjojen kuuluvan julkista etua koskevan poikkeuksen soveltamisalaan. Riidanalaisen päätöksen perusteluissa paitsi täsmennetään, mistä syystä kyseinen asiakirjaryhmä kuuluu poikkeuksen piiriin, myös selitetään, miksi sen tiedoksiantaminen olisi käytännössä vastoin julkista etua.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

63 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yksittäispäätöksiä koskevalla perusteluvelvollisuudella on kaksi tavoitetta: antaa asianomaisille tieto toteutettujen toimenpiteiden perusteluista, jotta he voisivat puolustaa oikeuksiaan, ja antaa yhteisöjen tuomioistuimille mahdollisuus valvoa päätöksen laillisuutta (asia C-350/88, Delacre ym. v. komissio, tuomio 14.2.1990, Kok. 1990, s. I-395, 15 kohta ja asia T-105/95, WWF UK v. komissio, tuomio 5.3.1997, Kok. 1997,

s. II-313, 66 kohta). Tutkittaessa sitä, täyttävätkö päätöksen perustelut nämä vaatimukset, on päätöksen sanamuodon lisäksi otettava huomioon myös asiayhteys ja kaikki kyseistä alaa koskevat oikeussäännöt (asia C-122/94, komissio v. neuvosto, tuomio 29.2.1996, Kok. 1996, s. I-881, 29 kohta ja em. asia Kuijer v. neuvosto, tuomion 36 kohta).

64 Lisäksi oikeuskäytännöstä ilmenee, että komissiolla on velvollisuus tutkia jokaisen tiedonsaantipyynnön kohteena olevan asiakirjan osalta, voiko sen julkistamisesta komission käytettävissä olevat tiedot huomioon ottaen todella aiheutua joltakin kannalta haittaa poikkeusjärjestelmässä turvatulle julkiselle edulle (ks. vastaavasti asia T-174/95, Svenska Journalistförbundet v. neuvosto, tuomio 17.6.1998, Kok. 1998, s. II-2289, 112 kohta ja em. asia Kuijer v. neuvosto, tuomion 37 kohta).

65 Tästä seuraa, että komission on päätöksensä perusteluissa osoitettava, että se on todellisuudessa tutkinut kyseiset asiakirjat (em. asia Kuijer v. neuvosto, tuomion 38 kohta). Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on jo edellä todennut tarkastuskertomuksista ja komission Bangladeshin hallitukselle osoittamista kirjeistä (46 kohta), riidanalaiseen päätökseen ei sisälly tällaista tutkimusta. Komissio on sitä vastoin perustanut arviointinsa yksinomaan pyydettyjen asiakirjaryhmien yleisiin ominaispiirteisiin.

66 Näin ollen toinen kanneperuste on perusteltu siltä osin kuin se koskee tarkastuskertomuksia (ryhmä 1) ja komission Bangladeshin hallitukselle osoittamia kirjeitä (ryhmä 4 osittain).

67 Sen sijaan riidanalainen päätös on perusteltu riittävästi kantajan pyytämien muiden asiakirjojen osalta. Bangladeshin hallituksen komissiolle osoittamien

kirjeiden osalta komissio on viitannut laatijasääntöön ja ilmoittanut kantajalle, että sen pitäisi pyytää jäljennös kyseisistä asiakirjoista Bangladeshin viranomaisilta. Kantaja on näin ollen saanut tietää riidanalaisen päätöksen perustelut, ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on voinut tutkia päätöksen lainmukaisuuden. Tämän vuoksi kantaja ei voi väittää, että perustelujen olisi pitänyt olla täsmällisempiä (em. asia Interporc v. komissio, tuomion 78 kohta). Lisäksi tarkastuskertomuksista tehdyiksi väitetyistä päätöksistä on katsottava, että komissio saattoi tyytyä toteamaan, ettei tällaisia asiakirjoja ole olemassa, eikä sillä ollut velvollisuutta täsmentää, miksi tällaisia päätöksiä ei ollut tehty.

68 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että riidanalainen päätös on kumottava siltä osin kuin siinä kieltäydytään antamasta tietoja vuosina 1993—1996 Bangladeshista laadituista Euroopan unionin tarkastuskertomuksista liitteineen ja komission Bangladeshin hallitukselle osoittamista, GSP:n A-lomakkeiden mitätöimistä koskevista kirjeistä ja että kanne on muilta osin hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

69 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 3 kohdan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi määrätä oikeudenkäyntikulut jaettaviksi asianosaisten kesken tai määrätä, että kukin vastaa omista kuluistaan, jos asiassa osa vaatimuksista ratkaistaan toisen asianosaisen ja osa toisen asianosaisen hyväksi. Esillä olevan asian olosuhteissa on perusteltua määrätä, että vastaaja vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaa puolet kantajan oikeudenkäyntikuluista ja että kantaja vastaa siten puolesta omia oikeudenkäyntikulujaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(neljäs jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Komission 11.3.1999 tekemä päätös kumotaan siltä osin kuin siinä kieltäydytään antamasta kantajalle tietoja vuosina 1993—1996 Bangladeshista laadituista Euroopan unionin tarkastuskertomuksista liitteineen ja komission Bangladeshin hallitukselle osoittamista, yleisen tullietuusjärjestelmän mukaisten alkuperätodistusten mitätöimistä koskevista kirjeistä.**

2) **Kanne hylätään muilta osin.**

3) **Kantaja vastaa puolesta omia oikeudenkäyntikulujaan.**

4) **Komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan ja se velvoitetaan korvaamaan puolet kantajan oikeudenkäyntikuluista.**

Tiili Moura Ramos Mengozzi

Julistettiin Luxemburgissa 12 päivänä lokakuuta 2000.

H. Jung
kirjaaja

P. Mengozzi
neljännen jaoston puheenjohtaja